ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΟΛΙΣ ἡ Μαργαρίτα Νεπέ, τὴν ὥρα ποὺ προγευματίζε, ἄνοιξε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ τὴν ἐφημερίδα της, τὰ βλέμματά της πέσανε σ' ἕνα χτυπητὸ τίτλο τῆς πρώτης σελίδος :

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΛΗΤΗΡ ΕΥΡΕΘΗ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΑΛΟΥΑΓΙΩ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ. — Η ΘΗΡΙΩΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Κι' ἀπὸ κάτω ἐδημοσιεύοταν ἡ φωτογραφία τοῦ δολοφόνου. Μὰ μόλις ἡ Μαργαρίτα τὸν εἶδε, ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ κλονισμὸ σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾶη δυνατά. Τῆς ἦρθε σκοτοδίνη... Ἡ φωτογραφία ἐκείνη ἦταν τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της, τοῦ Ζαβιέ !...

Ἡ Μαργαρίτα, ἀφοῦ συνῆλθε ἀπὸ τὴν πρώτη ταραχή της, ἐκάθασε τὴν εἴδησι, λαχανιάζοντας ἀπὸ ἀγωνία. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν τὸ ἔκανε ὁ Ζαβιέ, ἀλλὰ κάποιος Μπριός. Τὸ γεγονὸς ὅμως ἦταν ὅτι ὁ δολοφόνος ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν Ζαβιέ. Καὶ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν κολάκευε βέβαια διόλου τὸν ἀραβωνιαστικό της. Ὡρισμένα μάλιστα περιστατικὰ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ προπαντὸς ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Μπριὸς κατακρεούργησε τὸ θῦμα του — τοῦ εἶχε καταφέρει εἴκοσι μαχαριὲς καὶ τοῦ ἔβγαλε καὶ τὰ δυὸ τὰ μάτια !... — ἔκαναν τὴν Μαργαρίτα νὰ μὴ μπορῇ πειὰ ν' ἀναπολήσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της, χωρὶς ν' ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ τρόμο καὶ ἀηδία...

Ἕνας βαθὺς ἀνασταναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της. Τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα... Ἦταν λυπημένη, ἐπειδὴ καταλάβανε καὶ ἡ ἴδια, ὅτι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐξ αἰτίας τῆς καταραμένης αὐτῆς ὁμοιότητος, δὲν ἔνοιωθε πειὰ γιὰ τὸν Ζαβιὲ τὴ σιμπάθεια καὶ τὴ στοργὴ ποὺ αἰσθανόταν ὥς χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμα...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπήκανε στὸ δωμάτιό της ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μαργαρίτα μάντεψε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τους ὅτι εἶχαν μάθει τὴν τρομερὴ εἴδησι. Τὰ βλέμματα τοῦ κ. Νεπὲ ἔπεσαν στὴν ἐφημερίδα, ποὺ εἶχε ἀφήσει ἡ Μαργαρίτα ξεδιπλωμένη στὸ τραπέζι.

—Τἄμαθες, λοιπόν, τὰ νέα, παιδί μου ; ψιθύρισε μελαγχολικὰ ὁ κ. Νεπέ.

—Ναί ! ἀποκρίθηκε ἡ Μαργαρίτα. Κοντεύω ν' ἀρρωστήσω ἀπὸ τὸ κακό μου !...

—Ἂν πῆς ἐγώ !... τραύλισε ἡ μητέρα της.

Ὁ πατέρας ἔδειξε, προσπάθησε νὰ δώσῃ τόνο σταθερὸ στὴ φωνή του, καὶ συνέχισε :

—Ἡ μητέρα σου κ' ἐγὼ εἴμεθα τῆς γνώμης, παιδί μου, ὅτι ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ πάρῃς τὸν Ζαβιέ...

—Ναί, παιδί μου, πρόσθεσε κ' ἡ κυρία Νεπέ. Συλλογίσου τί θὰ ποῦν οἱ γνωστοί μας, ὅταν μάθουν πῶς....

—Μὰ ὁ Ζαβιὲ δὲν εἶνε δολοφόνος !... φώναξε ἀθέλητα ἡ Μαργαρίτα, ὑπακούοντας σὲ μιὰ εὐγενῆ παρόρμησι τῆς καρδιᾶς της. Ὁ κακοῦργος ὀνομάζεται Μπριὸς καὶ τὸν ἔχουν πάσει κιόλας !....

—Ναί, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, τὴν ἐπέκοψε ὁ πατέρας της. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνᾶς ὅτι ὁ Ζαβιὲ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν δολοφόνο... Καὶ ποιὸς ξέρει.... Ἴσως νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια ἔνστικτα μ' αὐτόν, ἀπ'ἀφορο ἂν δὲν ἐξεδηλώθησαν μέχρι σήμερα... Δὲν εἶνε σωστὸ καὶ φρόνιμο, παιδί μου, νὰ παντρευτῆς ἕναν ἄνδρα μὲ χαρακτηριστικὰ κακοῦργου...

Τοῦ κάκου ἡ Μαργαρίτα προσπάθησε νὰ μεταπείσῃ τοὺς γονεῖς της. Ἐκεῖνοι ἐπέμεναν στὴν ἄποψί τους. Καὶ ἡ νέα ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπειδὴ κατὰ βάθος σιμφωνοῦσε κι' αὐτὴ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα της.

—Ἔστω !... εἶπε. Ἀφῆστε με ὅμως ν' ἀνακοινώσω ἐγὼ στὸν Ζαβιὲ τὴ θλιβερὴ αὐτὴ εἴδησι...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ Ζαβιὲ ἐπεσκέφθη, κατὰ τὴ συνήθειά του, τοὺς Νεπέ, ἡ Μαργαρίτα τὸν ἐπῆρε μαζύ της στὸ σαλόνι καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε, μὲ σταθερὴ φωνή, ὅτι δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ παντρευθοῦν. Συγχρόνως τοῦ ἔδειξε τὴν ἐφημερίδα ποὺ εἶχε δημοσιεύσει τὴ φωτογραφία του, τὴ φωτογραφία δηλαδὴ τοῦ Μπριός.

Ὁ Ζαβιὲ ἔγινε κατακίτρινος.

—Κι' ἐσὺ τὰ ἴδια μοῦ λές ! φώναξε. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σᾶς ἔχει πάσει ὅλους ! Ὅλοι οἱ γνωστοί καὶ οἱ φίλοι μου μὲ βλέπουν καχύποπτα ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἐξ αἰτίας τῆς καταραμένης αὐτῆς ὁμοιότητος !... Καὶ ὅμως, ὅλοι τὸ ξέρετε ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ δολοφόνος !...

Ἡ Μαργαρίτα προσπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπόφασί της.

—Σκέψου καλύτερα τὴ θέσι μου, ἀγαπητέ μου ! εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή. Διάβασες τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες ; Νά, ἄκουσε τὴν περικοπὴ αὐτή: «Ὁ ἰατροδικαστης διεπίστωσεν ὅτι ὁ δράστης προέβη εἰς τὸ ἔγκλημα μὲ τὴν θηριωδία ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἐκφύλους. Καὶ τα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του μαρτυροῦν περὶ τῆς ἐγκληματικῆς του ψυχῆς. Τά μεγάλα αὐτιά του, ἡ κατασκευὴ τοῦ μετώπου του, ὅλα εἰς τὸ πρόσωπον αὐτὸ μᾶς πείθουν ὅτι εὑρισκόμεθα πρὸ ἑνὸς ἐγκληματίου πεπωρωμένου...». Αὐτὰ γράφει ἡ ἐφημερίδα. Πρέπει τώρα νὰ ἀναγνωρίσῃς κ' ἐσὺ ὅτι μοιάζεις καταπληκτικὰ μὲ τὸν Μπριός... Τί τὰ θέλεις, Ζαβιέ, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σένα, δὲν θὰ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω, χωρὶς νὰ θυμᾶμαι τὸ δολοφόνο... Καταλαβαίνεις βέβαια πόσο δυσάρεστο θὰ μοῦ εἶνε αὐτό...

Ὁ Ζαβιὲ σηκώθηκε ὄρθιος.

—Πολὺ καλά ! τραύλισε. Βλέπω ὅτι ἡ ἀπόφασί σου εἶνε ὁριστική... Ξέρω τώρα τί πρέπει νὰ κάνω... Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ σκοτωθῶ, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα...

—Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό !... φώναξε ἡ Μαργαρίτα.

—Μὲ βλέπεις γιὰ τελευταία φορά !... Ἀντίο, Μαργαρίτα !...

Καὶ ὁ Ζαβιὲ ἔφυγε σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι του.

Μὰ ὅταν γύρισε σπίτι του, δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασί του καὶ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἐξ ἄλλου, τὸν συγκράτησε ἡ ἐπιθυμία νὰ δῇ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ στὸ Παρίσι, ἀποφάσισε νὰ λείψῃ γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες σὲ μιὰ μακρινὴ ἐπαρχία, ὥς ὅτου λησμονηθῇ αὐτὴ ἡ θλιβερὴ ὑπόθεσι...

* * *

Πρὶν περάσῃ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ ἀστυνομία συνελάμβανε τὸν...πραγματικὸ δράστη τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ Ἀλουαγιώ. Ὁ Μπριὸς δὲν ἦταν δολοφόνος. Ἡ ἀθωότης του ἀποδείχτηκε κατὰ τρόπο πανηγυρικό. Μιὰ σειρὰ παρεξηγήσεων ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κατηγορηθῇ γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν εἶχε διαπράξει.

Ὅλες ἡ ἐφημερίδες, ἡ ὁποῖες κακομεταχειρίστηκανε τόσο τὸν Μπριός, φάνηκαν πρόθυμες ν' ἀποκαταστήσουν τὴν ὑπόληψί του. Ἐξύμνησαν τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν....εὐγένεια τῶν χαρακτηριστικῶν του. Ἐξέφρασαν τὴν ἀπορία τους πῶς ἡ ἀστυνομία γελάστηκε σὲ βαθμὸ νὰ θωρήσῃ κακοῦργο ἕνα νέο μὲ τόσο σιμπαθητικὰ χαρακτηριστικά. Καὶ τέλος μακαρίζαν τὴν κοτέλλα ἐκείνη, ποὺ θὰ γνώτανε γυναῖκα ἑνὸς νέου τόσον σεμνοῦ.

Ὁ Ζαβιὲ λίγο ἔλειψε νὰ παραφρονήσῃ ἀπ' τὴ χαρά του.

Ἄφησε νὰ περάσῃ μιὰ ἑβδομάδα, γιὰ νὰ κάνῃ τὴ Μαργαρίτα νὰ ὑποφέρῃ λίγο, καὶ ἕνα ὡραῖο πρωΐ, πῆρε τὸ τραῖνο καὶ γύρισε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι τῶν Νεπέ. Ἤταν βέβαιος πὼς ἡ Μαργαρίτα, μόλις τὸν ξαναβλέπε, θὰ ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔκανε.

—Πῶς !... Δὲν πέθανες ;... φώναξαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νεπέ, ὅταν εἶδαν ξαφνικὰ τὸν Ζαβιέ.

—Ὄχι, καθὼς βλέπετε !... ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, γελῶντας. Μὰ ποῦ εἶνε ἡ Μαργαρίτα ;

—Ὦ !... Βγῆκε ἔξω !... ψιθύρισε ὁ κ. Νεπέ, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του.

—Ἐλπίζω ὅτι τώρα ποὺ ἀποδείχτηκε ἡ ἀθωότης μου, δὲν θὰ ἔχῃ πειὰ καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ γίνῃ γυναῖκα μου...

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἄργησες... πὼς ἤρθες πολὺ ἀργά !... τραύλισε ὁ κ. Νεπέ, ρίχνοντας πλάγια βλέμματα στὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἦταν καὶ αὐτὴ ταραγμένη.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ;... ρώτησε ὁ Ζαβιέ.

—Νά, καλύτερα εἶνε νὰ μάθῃς ἀμέσως τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ἀποδείχτηκε ἡ ἀθωότης τοῦ Μπριός, ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὴ διαγωγή της. Νόμισε πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναβλέπε... Πῶς θὰ πραγματοποιοῦσες τὴν ἀπόφασί σου... Καὶ ἐπειδὴ ἐσὺ χάθηκες ἀπὸ τὸ Παρίσι, φαντάσθηκε ὅτι εἶχες αὐτοκτονήσει... Καὶ ξέρεις τί ἔκανε τότε ;... Ζήτησε τὸν Μπριὸς σὲ γάμο !... Καὶ τώρα εἶνε ἀραβωνιασμένοι !...

—Μὰ γιατί τὸ ἔκανε αὐτό ; βρυχήθηκε ὁ Ζαβιέ.

—Ἀπλούστατα, γιατί ὁ Μπριὸς σοῦ μοιάζει καταπληκτικά. Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἤθελε νἄχῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι σὲ βλέπει ἀκόμα μπροστά της. Δὲν πρέπει νὰ παραπονιέσαι, παιδί μου !... Ἡ κόρη μας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ δώσῃ καλύτερη ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης της !... Δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτό ;...

PIERRE NEZELOF

ὅλα κανονίσθηκαν περίφημα κι' ἡ σύζυγος τοῦ Ρέϋναλντ ἀθωώθηκε παναγυρικά ! Καὶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶνε τὸ ἑξῆς :

Μόλις ἡ μίσσες Λίμπυ ἀρέθηκε ἐλεύθερη, μήνυσε τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὴν εἶχαν κατηγορήσει, ὅτι τὴν συκοφάντησαν. Οἱ ἄτυχοι ἄνθρωποι μάταια προσπάθησαν νὰ ὑπερασπισθοῦν, λέγοντας ὅτι εἶχαν κάνει τὸ καθῆκον τους κι' ὅτι ἦσαν βέβαιοι γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς γυναικὸς τοῦ Ρέϋναλντ. Τὸ δικαστήριο τοὺς τιμώρησε αὐστηρὰ καὶ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς ὄχι μόνο τοὺς ἀπέλυσε, ἀλλὰ τοὺς ἔκλεισε ἀκόμη καὶ δυὸ χρόνια στὴ φυλακή !... Πρωτοφανὴς δηλαδὴ ἀδικία εἰς βάρος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τοῦ καθήκοντος.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ